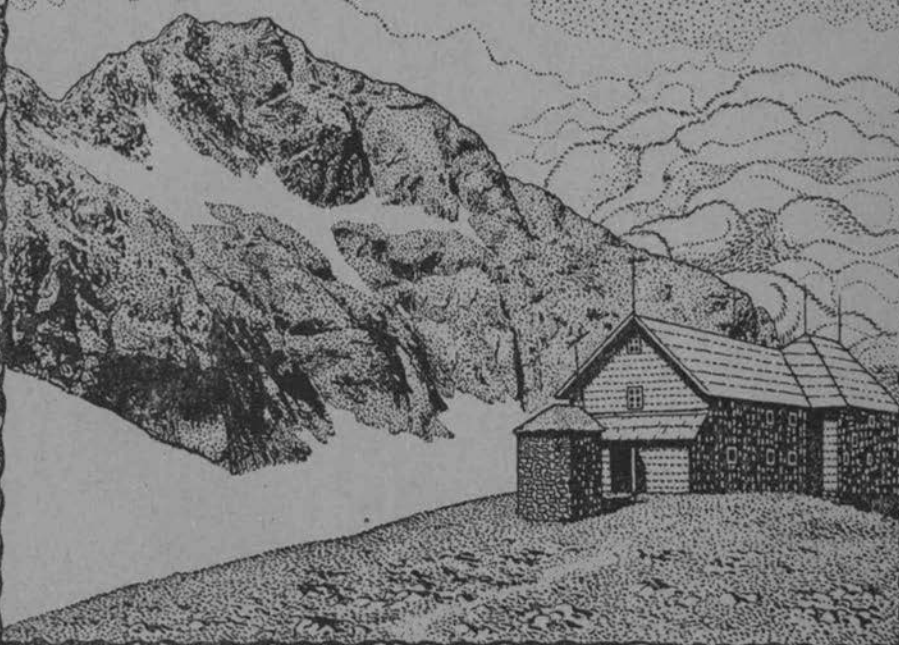

PLANINSKI VESTNIK

LETO
XXIII.

GLASILO
SLOVENSKEGA
PLANINSKEGA
DRUŠTVA

HENRIK

SPREKAR

STEV.
12.

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO „SLOVENSKEGA
PLANINSKEGA DRUŠTVA“

XXIII. LETNIK 1923 ŠTEV. 12

Povprek po Kamniških planinah.

Vladimir Topolovec.

I.

Gamzov Škret — Turski Žleb — Mrzla gora.

Bilo je v vročem, lepem poletju leta 1922. S prijateljem Tonetom se pripraviva za poset še neznanih nama kotov v Kamniških planinah; prišla sva z večernim vlakom pozno ponoči v Kamniško Bistrico. Drugega jutra ob 5. uri sva bila že na potu proti Kokrskemu sedlu, a četrte ure nad Žagano pečjo sva krenila na desno proti Gamzovemu Škretu. Markaciji sva sledila skozi grmovje v gozd, tu sva se obrnila po stezi na levo in se začela dvigati naravnost proti Skuti do neke trate. Dan je bil krasen, solnce je že zlatilo z žarki vrhove. Proti Kamniku v nižini je bilo vse megleno, naju pa so obdajali orjaki in nama kazali svoje navpične in neprehodne stene, v višini pred nama je zijal Gamzov Škret. Šla sva naravnost proti njemu. Za kake pol ure dospeva do velike votline, kjer sva izgrešila markacijo. Dolgo je iščeva brez uspeha, zato poizkusiva kar naravnost po celem k Škretu, zavijeva desno v skale in dospeva po kratkem plezanju na travnato pobočje, odkoder sva se počasi dvigala proti nasproti nama zijajoči votlini. — Še nekaj metrov višine, ki pa so bili vsled rušечеge se grušča zelo naporni, in prišla sva v zijalko. Je li pravi Škret ali ne? Odpadkov kozjih ni; tudi sicer se mi je zdel sumljiv, predvsem, ker ni bilo nikjer markacije niti steze.

„Saj je to vendar luknja, ki jo je nama prej označil pastir za Škret“, pravi Tone in moral sem mu pritrditi. Ko sva si ogledala stene in dolbino samo, ki je kakih 20 m visoka, sva hotela najti stezo, ki bi se morala nahajati nekje v bližini. Krenila sva na levo čez grušč na travo, odkoder sva kmalu stopila na skalnato polico, ki se konča z gladko in navpično steno. Prehod je torej tu nemogoč. Ko se ozreva, zagledava ravno na nasprotni strani nekako stezo. Brzo sva se spustila

nazaj k Škretu, nato pa proti stezi. A to ni bila nikaka turistovska steza, kvečjemu lovska stezica; markacije nikjer. Lepo polagoma se je dvigala stezica do grebena, ki se vleče od Malih Podov proti Bistrici. Tu se zasučje skozi ruševje strmo navzdol čez navpično, toda ne visoko steno proti grušču. Z vrh grebena se je nama nutil prekrasen pogled v temni, strmi jarek, ki vodi iz Kotličev v dolino, na od te strani strmo in težko dostopno Brano, dalje na Tursko goro; za nama se pa dviga Mokrica, Košutina in drugi vrhovi z Grebenom na čelu.

Pač bi dalje uživala prekrasen razgled, toda mudilo se nama je dalje. Preplazila sva prod ter hitela kar po celem navzgor, da bi dosegla najbližje skale in jih preplezala. Po četrturi naporni hoji po produ sva vstopila v skale, kjer sva se hitro dvigala po ne prehudi strmini in dospela naenkrat na Male Pode. Svet je razoran, kakor na vseh podih, in zahteva predvsem v megli največ pozornosti. Za kake četrte ure sva dospela na stezo tik pred Turski Žleb (2188 m) ob eni popoldne. Rabila sva torej celih 8 ur! Saj sva kolovratila zdaj sem zdaj tja brez steze. — Zdaj pa počitek in zaužitek!

Temno je ležal pred nama Turski Žleb z navpičnimi stenami na obeh straneh, po sredi napolnjen z gruščem, ki ga je pokrival na mnogih mestih debel sneg. Najprej sva se hotela podričati kar po snegu skozi Žleb; a odločila sva se, da se drživa interesantne nadelane poti, s klini pod nogo in s klini ter vrvjo v roki. Pot je bila tem interesantnejša, ker so bili klini v precej slabem stanju; skoraj poševno so štrleli iz skal in marsikateri se je majal ali je bil izruvan. Čez pol ure sva imela to prijetno pot za seboj. Na koncu Žleba naju je spodaj vabil k sebi Frischaufov Dom, na levi so se dvigale nepristopne stene Rinke in dalje Savinjsko sedlo, pred nama pa se je dvigala razorana Mrzla gora, na katero sva imela namen takoj polezti. Prikrajšala sva si nekaj serpentin in odšla proti Savinjskemu sedlu po produ do sten Rinke. Tu sva prešla snežišče in se dvignila na Savinjsko sedlo do table „Mrzla gora“, kjer sva se oddahnila.

Vročina je bila silna in bleščalo se nama je pred očmi, da je kar vid jemalo. Iz sence pod ruševjem sva opazovala ljudi na pobočju Mrzle gore, ki se pa niso nikamor ganili. Pustila sva svoja nahrbtnika in palici v ruševju in jih dobro skrila, nato pa odrinila dalje. Po travnatem pobočju sva se hitro dvigala, dokler nisva krenila na desno čez skale do nekakšnega sedla, kjer se začinja interesantna pot. Na vrhu grebena tik nad nama so bili vojaki in inženirji razmejitvene komisije; postavljali so mejnike. Zaskrbelo naju je za najin provijant; pa rešena sva bila te skrbi, ker so vojaki zavili na nemško stran.

Zdaj hitro dalje! Oprijemala sva se skal in skoraj tekla navzgor. Tuintam je bilo sicer treba malo opreznosti, predvsem na enem mestu; v eni uri od odcepa poti sva bila na vrhu.

Po odmoru sva odhitela proti Okrešlju. To je bilo prijetno: skakati po skalicah ob prepadih, loviti se na kakem ostrem grebenu in ripsati s hlačami ob trde skale pri plezanju navzdol! Prehitro je minila preprijetna pot; svoje reči sva našla v najlepšem redu. Ob 6. uri, torej po poldrugi uri od vrha, sva bila na Okrešlju (1400 m).

V koči sva bila popolnoma sama. Do dna sva se naužila gorskih krasot in dobrot.

II.

Rinka — Skuta — Dolgi Hrbet — Grintavec.

Ob 5 h sva bila zopet na nama že dobro znani poti proti Savinjskemu sedlu. Po preteku slabe $\frac{3}{4}$ ure sva bila pri tabli z napisom „Mrzla gora“, in ne dolgo potem na Savinjskem sedlu (2000 m), na nemški strani. Nekaj korakov in zopet sva na jugoslovanskih tleh. Čez malo minut stopiva na Jezersko sedlo (2000 m), do katerega sva rabila od Okrešlja $1\frac{1}{2}$ ure.

Dan je bil krasen. Nikjer na nebu nobenega oblaka. Na levi se vzdigujejo stene Rinke, pod nama leži pokojno ledenik pod Skuto s širokimi razpokami, nad njim se dviga Skuta in tam dalje kipita proti nebu Grintavec in Kočna. Na desni se vzpenjajo Babe (2123 m), za nama sameva Mrzla gora, v daljavi pa se blišče s snegom pokrite Visoke Ture. Kar najlepši pa je bil pogled na Karavanke in dalje na Julijske — na Triglav z mogočnim Razorjem (2601 m) in drugimi orjaki. Z Jezerskega sedla sva odkorakala naravnost proti stenam Križa in Rinke. Nemarkirana steza pelje začetkom po produ pod vrhom severnega grebena, ki se proti Jezerskemu položno znižuje, nato pa v stene, kjer se stezica izgubi med skalami. Sledila sva približni smeri; saj drugje je bilo itak skoraj nemogoče dalje. Da sva na pravem potu, so nama označevale tuintam nekoliko vsekane stopnice, na nekem mestu celo žica. V začetku pot ni bila nevarna, toda naporna, ko sva morala lezti po strmem, s prodom napolnjenem žlebu. Čim višje pa sva prihajala v steno, tem nevarneje je bilo. Pod nama ves čas navpičen prepad, na vseh straneh pa stene, po katerih sva se dvigala. Predvsem je bila interesantna ozka polica, ki sva jo prešla, obračajoč telo proti steni, da se ne bi nahrbtnik zadel ob steno in naju pahnili v globino. Dalje sva plezala zdaj sem, zdaj tja po trdnih in ne krušecih se skalah. Malo sva celo zašla, toda kmalu zopet našla pravo smer; po poldrugournem

plezanju stopiva na vrh Križa (2429 m). (Natančneje nisem mogel opisati plezanja, ker so se razne zanimive točke tako hitro menjavale, da se ne morem na nje natančno spominjati.)

Pred nama se je dvigal vrh Kranjske Rinke (2456 m), na katerega sva hotela priti, ločen od Križa po kratkem sedelcu. Zdelo se mi je, da ne bova mogla po grebenu, ker je preveč razoran. Vendar sem se spustil nanj in dalje proti sedlu. Opasnost je postajala vedno večja; Tone si ni upal več dalje in se je vrnil na pot, ki vodi pod grebenom. Jaz pa sem hotel vztrajati in sem nadaljeval svojo pot po grebenu: na desni silen prepad, končujoč se z ledenikom, na levi prestop čez gladko steno nemogoč, pred menoj pa „moj“ greben, za katerega sem se odločil. V začetku je še šlo, tik pred sedlom pa mi je zmanjkalo prijemov in stopov. Vlegel sem se na gladko skalo in se spuščal po trebuhu navzdol, iskajoč z nogami pripravnega stopa. Okoli mene se je vse rušilo, kar sem prijel, in drvelo na Toneta, ki se je hitro skril za skalo, ker se me je bal motiti. Slednjič sem vseeno pridrsal črez, na sedlu sem se oddahnil, nato pa hajdi naprej! Še nekaj metrov višine in bila sva na Rinki. Tu sva si nekoliko odpočila.

Ura je bila 9. V daljavi sva opazovala Ture, ki so se čimdalje bolj meglile, dočim so se videle Julijske Alpe in Karavanke kar najlepše. Najbolj so naju seveda zanimala Savinjske. Čudila sva se stenam Križa, črez katere sva pred kratkim prilezla; zdele so se nama skoraj nepristopne. Pod nama proti severu je ležal ledenik pod Skuto, pred nama se je pa nižal in dvigal greben Rinka — Skuta, oster in grezajoč se z navpičnimi stenami v silne prepade. Kaj rada bi se spustila črezenj na Skuto, toda preveč sva bila obložena z nahrbtniki in plezalk tudi nisva imela niti vrvi. Zatorej sva ga za enkrat opustila in sva krenila po stezi proti Skuti. V začetku sva se strmo nižala do Štajerske Rinke in dalje do steze, ki vodi od Turskega Žleba proti Skuti. Slednja steza mi je bila znana še od prejšnjega leta, ko smo taval v popolni megli, ne vedoč, kako daleč še imamo do Kamniškega sedla. Danes ni bilo megle niti sledu, zato pa je vročina tem silneje pripekala in nama zbujala žejo. Doslej sva si tolažila žejo z jabolki, ki sva jih imela s seboj; zadnjega sva si delila na Rinki . . . Steklenice tudi nisva imela s seboj; zato sva morala potrpeti in čakati, da se napijeva pri kakem studentu. Predvsem sva računala na onega pod Štruco. Požurila sva se torej in odhitela po grušču do skal, kjer sva se brzo dvigala in kmalu dospela na Strežo, od koder sva kaj lepo opazovala Sleme. „Vroče je, a vseeno bolje nego dež“, je omenil Tone. „Mokra sva sicer vedno, bodisi od dežja, bodisi od potu; toda razgled nekaj velja“, in korakala sva dalje skozi Preduh in proti vrhu, kamor sva dospela

po petčetrturni hoji od odcepa na Rinko. Nekoliko sva se pomudila na vrhu, nato pa odrinila hitrih korakov proti Štruci k studencu, ki sva ga dosegla po preteku malo minut. Studenec, skoraj že jezero, leži nekaj korakov od steze v več metrov globoki kadunji; na vrhu vode leži še led in sneg. Da se nekoliko ohladim od prehitre hoje, sem skočil še na vrh Štruce. G. Kocbek piše v svojem „Vodniku“, da se rabi od studenca do vrh Štruce (2457 m) 20 minut. Pomota, kali? Jaz sem premeril to daljavo gor in dol v 4 minutah. Ko sva se ohladila, sva krenila dalje. Steza zavije strmo navzdol na grušč in na Mlinarsko sedlo, midva pa sva raje zavila naravnost v stene proti Dolgemu Hrbtu. Brez vsake steze sva se plazila po grebenih, z globokimi prepadi na obeh straneh, predvsem proti severni, in sva se ogibala navpičnih in ozkih izrastkov iz grebena, „žendarmov“, na levo ali na desno. V začetku sva z veseljem plezala zdaj navzgor zdaj zopet navzdol, kakor se je pač greben dvigal ali nižal; proti koncu, ko sva priplezala na vrh, se je nama zdelo že nerodno. Zato sva se držala smeri nekoliko pod grebenom, da se nama ni bilo treba dvigati in nižati. Naenkrat prideva do gladke, težko prestopne stene, pa glej čudo, ob steni je napeljana žica in spodaj položen tram za prehod; tudi tod je torej steza, ki je pa ves čas nisva opazila. Skušala sva ji slediti ali takoj sva jo zopet izgrešila in sva morala tavati po celem, dokler nisva dospela po nad 1 urnem, napornem, vendar zabavnem plezanju na vrh (2454 m). Ture so bile že zavite v meglo in v daljavi so se kopicili oblaki, ki jih nisva smatrala za opasne, ker so bile Julijske in Kamniške planine še brez vsake meglice. Tudi doline so bile jasne, le na Koroškem je bilo temno in se ni moglo dosti razločiti.

Komaj sva zapustila vrh, že sva stala na markirani stezi, po kateri sva se brzo nižala, začetkom med skalami, nato po produ na Mlinarsko sedlo (2356 m). Po načrtu bi odšla od tu v Češko kočo, naslednjega dne pa čez Kočno, Dolško Škrbino in Grintavec v Cojzovo kočo. Ker pa sva imela danes še precej časa, bilo je okoli 3 popoldne, sva sklenila odriniti še na Grintavec, da nama ne bi bilo treba prihodnjega dne hoditi po že znani poti s Kočne nanj, temveč bi se seznanila še z isto od Kočne na Kokrsko sedlo. Zatorej sva spravila nahrbtnike za skale, sama pa odhitela proti vrhu. Najinteresantnejši na tej poti je vsekakor severni Mali Grintavec, ki precej nalikuje Konju, z na obeh straneh odsekanima stenama. Klini in žica so pa, kakor na vseh bolj obiskanih krajih, vsaj po mojem mnenju pregosti in na marsikaterem kraju nepotrebni. Okoli pol štirih sva že sedela na vrhu Grintavca (2559 m) in pridno žigosala karte ter planinski koledar; spominska knjiga je bila do zadnjega koticčka popisana. Ogledovala sva

si še bližnjo okolico; nato sva odrinila nazaj po isti stezi proti Mlinarskemu sedlu. Skoro tekla sva po polagoma se znižujočih tleh in prišla v pol ure na Mlinarsko sedlo, odtod dalje proti Češki koči. Steza je izborno izpeljana in skoraj ne opaziš nikjer stene. Komaj pa prideš nižje in se ozreš nazaj na pot, opaziš stene in se čudiš, da si z tako lahkoto prekoračil navidez tako nevarne kraje. Nisva se dosti zmenila za okolico in stezo, ampak pogovarjajoč se hitela dalje. Črez snežišča sva se podričala na najkrajši progi daleč navzdol do roba Gornjih Ravni. Od tu sva pohitela po krasno izpeljani stezi proti koči.

III.

Kočna.

Enakomerno kapljanje in hud piš me zbudita iz sladkega sna. Odprem okno: dež! Po dolinah in po vrhovih se je vlekla gosta megla in je zakrivala prelepe kraje. Pogled je segal komaj do Gornjih Ravni in najbližjih skal, naokoli je bilo vse v megli. Misleč, da se bo vreme kmalu izpreobrnilo, sva zajtrkovala in se pripravila na pot. Nekoliko je prenehalo in že sva hotela odriniti dalje, ko se zopet vsuje. Primorana sva bila torej še vedriti. Ker pa le ni hotelo prenehati, sva se vlegla in zopet zaspala; okoli poldvanajstih sva se šele prebudila. Dež ni več padal, vendar so se megle še valile po vrhovih. Žalostno sva jih opazovala, kako so se dvigale in zopet padale. Šele okoli poldveh je dež nekoliko ponehal in ob dveh sva že hitela proti Gornjim Ravnem. V dobri četrt uri sva bila na Ravneh in sva na desno vstopila na Kremžarjevo pot proti Kočni. Po produ, ki nama je drsel pod nogami, sva prispela v skale, kjer sva se hitreje dvigala po že izklesanih stopnicah, oprijemajoč se vrvi. Tik ob robu grebena, ki se vleče od Kočne proti severu, sva opazovala naravnost pod seboj v silni globočini Češko kočo — spodaj Jezersko, okoli in okoli pa proti nebu štrleče vrhunce.

Skozi neki kamín sva prilezla na greben; nedaleč pred nama se je vzpenjala Dolška Škrbina, ko je čuvaj Grintavec odkril svojo plešasto glavo in pozorno ogledoval naju, mravlje, ki sva lezla vztrajno naprej. Blizu Škrbine je bilo treba prekoračiti strmo prodišče, kjer je opasno drselo pod nogami; na desni gladke previseče stene, da se jih nisva mogla poslužiti za prijeme, na levi navpičen globok prepad. Oprezno in s hitrim drobenjem korakov sva prekoračila po precejšnjem naporu tudi to točko, ki je pač najbolj sitna in nevarna na vsej poti. Za nekaj minut sva stala na vrhu Dolškega sedla (2268 m). Dalje po grebenu pelje pot proti Grintavcu; kakih 100 metrov navpično pod sabo sva zagledala stezo, ki vodi s Kokrskega sedla na Kočno. Toda iskala sva

steze, ki se mora tu nekje odcepiti naravnost preko sten na vrh Kočne. Krenil sem kar po celem preko skal na desno in sem za nekaj trenutkov res trčil na markacijo, ki sva ji nato hitro sledila. Tu pa pride najinteresantnejše mesto na vsej turi. Šla sva po ozki polici tik ob prepadu, ko se naenkrat stene na levi poveznejo tako, da je nemogoče priti čez to mesto po koncu se držoč. Po vseh štirih sem se skušal preriti dalje, toda že sem treščil z nahrbtnikom v nad seboj visečo steno in sem se komaj obdržal, da nisem odletel v globino. Umaknil sem se nazaj, odložil nahrbtnik in ga privezal na nogo ter se po trebuhu plazil dalje, potezajoč nahrbtnik z nogo za seboj. K sreči je to mesto dolgo le kakih 4—5 metrov; onostran zareze sem si zopet oprtal nahrbtnik in se oddahnil. Tone je kmalu prilezel za menoj in odšla sva dalje. Pot se je strmo dvigala višje, dokler nisva končno prispela na vrh Kočne (2539 m). Rabila sva od Češke kočice do vrha $2\frac{1}{4}$ h.

Razgleda nisva imela nikakega. Komaj sva namreč stopila preko nevarne police (zareze), že naju je objela megla, ki naju ni spustila, akoravno je pihal sever. Kaj sva torej hotela? Knjige nisva našla, zatorej sva krenila proti Kokrskemu sedlu. Ozrla sva se na sever preko roba. Še vajeno oko strepeče pred silno višino, ki se ti tu kaže. Navpične stene padajo do 1000 m globoko v Ravno dolino. Na robu je pa stena rdeča in pošteno moraš paziti, da ne stopiš preveč na rob in se ti ne odtrga pod nogami. Oprezno sem stopal navzdol. V tem je začel vleči tako mrzel veter, da nisem več čutil rok niti prstov niti palice. Pridričala sva v Gornji Dolec. Od tu je šlo preko skalnate poti k Srednjemu in končno k Spodnjemu Dolcu. Dolci so velikanski kotli, napolnjeni z gruščem in s skalami, ki odletavajo od Kočne in Grintavca. Po njih se imenuje celo sedlo Dolška Škrbina. V spodnjem Dolcu sva morala kreniti na levo; strmo sva se dvigala višje in višje pod masivom očaka Grintavca, onostran doline naju je pa pozdravljal Greben z razritimi stenami; obljubila sva mu, da ga naslednjega dne obiščeva. Ko sva se že delj časa neprenehoma dvigala, sva prišla na stezo, ki pelje proti Grintavcu; odtod sva krenila navzdol in bila kmalu na Kokrskem sedlu (1800 m) v koči.

Drugi dan sva še posetila Kalce, Zvoh in Krvavec, nazadnje pa v Kamnik in domov.

Iz Celja v jugovzhodne Albanske Alpe.

Dr. Milko Hrašovec.

(Konec.)

Ko se je zdanilo, smo pričeli prodirati dalje. Pravcati pragozd stoletnih hrastov in bukev prekoračimo. Strmina je taka, da ljudje in živali padajo. Poti prave sploh ni, le voda in gore dajajo smer. Ko pridemo iz gozda, se prične iz doline soteske streljanje pušk. Spuščamo se v kotlino, v kateri drvi in bobni velik, srebrnočist hudournik. Ko se pririjemo iz soteske, zagledamo v dolini albansko vas. Odposlane patrulje ugotovijo, da je prazna — razen nekaj žensk je vse pobeglo; živino so odgnali ter poskrili v planinah in gozdovih. Nekaj hiš je razbil in požgal artilerijski ogenj. Vas je prilepljena na strm breg; hiše so videti še precej snažne, okna imajo le po eni strani, na drugih so odprtine za puške in obrambo. Po hišah se suši obilo krasnega, ko cekin rumenega tobaka, s katerim se naši fantje dobro založijo. Tudi jajc, sira, masla, mleka in kokoši je dosti. Ne moremo pa vsak teh dobrot spraviti pod streho, ker moštvo že municijo s težavo vlači.

V neki hiši iztaknejo straže pod lesenim stropom skritega krivonogega Turčina, ki se trese, misleč, da je prišla zadnja ura. Hudega se mu ne zgodi drugega, nego da mora z nami naprej in kazati pot. — Na nekem dvorišču je drevo polno najlepših zrelih jabolk — prava redkost v teh krajih. V trenutku so na tleh in pospravljeni v malhah.

Dolga in težavna je bila še pot in naloga, ki smo jo morali izvršiti. Gole gore, strme in nepristopne, ozke doline, neprodorni gozdovi, bobneči hudourniki, tisoč zaprek, ki jih stavi narava, povrh pa še nevarnost v sovražni deželi. Vendar razen albanskih predstraž, ki so se že po prvih streljih umaknile, sovražnika ni bilo videti.

Srečno dosežemo cilj, ter javimo komandi dragocene podatke. V najbolj divji samoti pripluje nad nas aeroplan. Kako prijetno se razvedri lice, ko nas pozdravljajo njega modro-belo-rdeče barve. Naš je! V najlepšem vremenu je došla ekspedicija drugo jutro zopet na mejo nazaj. Tu nas je čakala vesela vest, da pridemo po enomesečni, neprestani, naporni bojni službi v vas Gornjo Belico, 1½ ure oddaljeno od meje, 1800 metrov visoko nad morjem. Vsi križi in težave so bili pozabljeni, samo da pridemo zopet pod streho.

Gornja Belica je krščanska vas. Kmet (župan) nam je nakazal praznih hiš, katerih prebivalci so med vojno zbežali in se še do danes niso vrnili.

Streha — srečen čut, ko jo po dveh mesecih življenja pod milim nebom in v šotorih imaš zopet nad seboj! To je pa tudi vse, drugače

so hiše gole in prazne. Stanovanje smo si za silo uredili. Stropa ni, tudi oken ne, zato kurjava nič ne izda. V sobah so pravi pravcati kamini, v katerih pridno kurimo in okrog katerih so tudi naša ležišča. Noči so — akopprav imamo šele prve dni septembra — zelo mrzle.

Prijatelj Bosanac se je odlikoval kot izborna kuharica. Čeprav šteje naš kuhinjski inventar malo stvari, smo imeli včasih prave pojedine, z močnatimi jedmi in turško črno kavo. Nato smo pri svečah cele noči kartali in se krepčali z rakijo — ker „vina nema“.

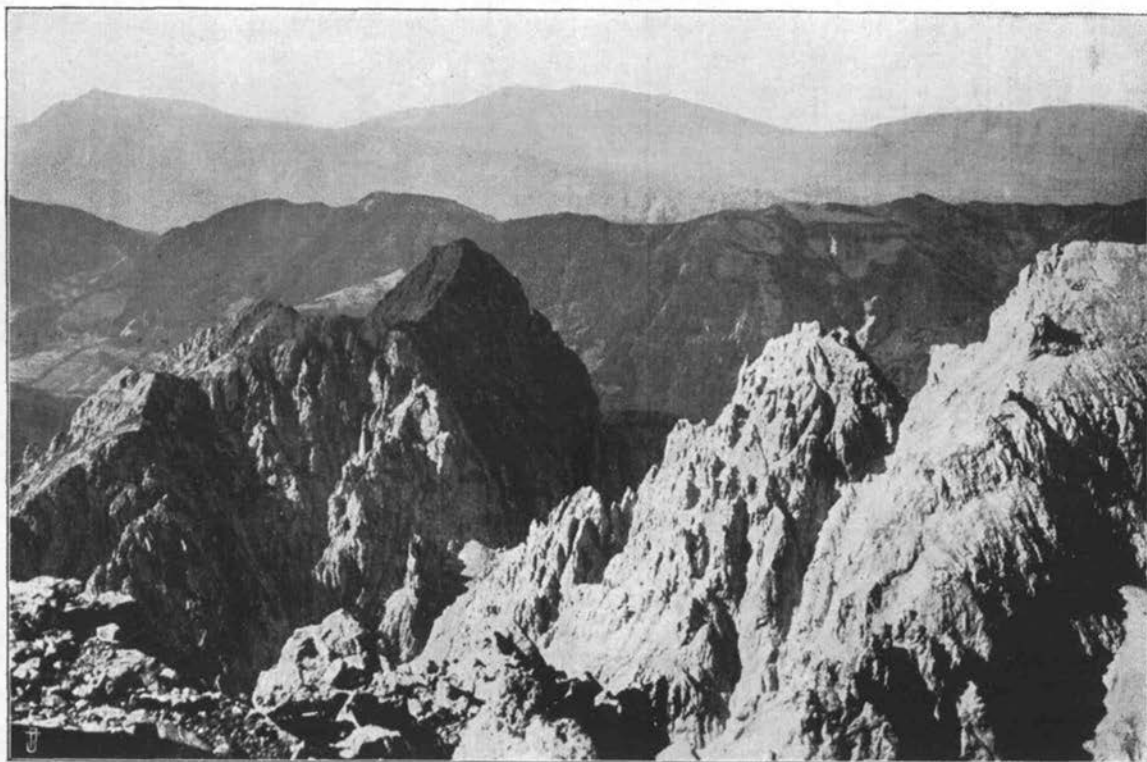
V dolini je ta čas zorelo grozdje. Videl sem te turške vinograde in škoda je, da tako naglo propadajo. Ni čuda: samo enkrat vinograd okoplje — to je vse delo vinogradnika. Gospodarske šole in vzorni vinogradniki bodo morali prav kmalu zastaviti ves svoj vpliv, da rešijo zadnje ostanke nekdanj slovityh vinogradov. Turčin vina ne pije — pač pa rad zoblje grozdje in ga na razne načine suši. Kljub temu, da vinograde skrbno stražijo, imamo vsak dan grozdja v izobilju. Komora, ki nosi hrano iz doline, ne pride nikoli brez sladke teže. Grozdja je več vrst: črno, rdeče, rumeno in zeleno, eno boljše od drugega. Pri trgatvi se nabira v velike košare, ki se natovoriijo konjem in oslom. Vino je dobro in zelo močno, samo redkokje ga je dobiti.

Dnevi v Gornji Belici so nam mirno in prijetno potekali. S prebivalstvom smo se dobro razumeli, inteligenca je hodila celo k nam v posete. Vas, akopprav tik na meji in 1800 metrov nad morjem, ima dvorazredno šolo. Učitelja sta dobrovoljca — Solunca. Seve je vse primitivno. Po protiakciji v Albaniji je nastopila po meji tišina. Mirno smo spali vsako noč, razen straž, ki so bile iz previdnosti razpostavljene po bližnjih vrhovih.

Nekega jutra nas zbudi zopet neprijetna novica: roparji od preka so pridrli ponoči v ovčjo stajo, pastirja ustrelili in ovce odgnali. Sledi so kazale v Albanijo, zasledovanje pa ni imelo uspeha: roparji so ušli rokam pravice.

Ovce nočijo poleti v velikih ograjenih prostorih, kamor jih priženejo s paše. Stražijo jih pastirji in veliki ovčji psi. A te staje so pripravne za drzne roparske napade.

Obe žrtvi, moža v najlepših letih, ter 12 letnega pastirčka, so kmalu prinesli k cerkvi. Privezana sta bila mrliča kar na konja, ki sta ju prinesla. Mož ima strel v prsi, deček v glavo, oba strela sta gotovo bila oddana iz bližine in sta povzročila takojšno smrt. Trupli so položili na klopi pred cerkev, kjer se je zbrala vsa vas. Ženske so jadikovale in vpile, kakor je v teh krajih navada. Malega fanta so nosile po rokah ter ga posipale z rožami. Ker lesu ni, so dali trupli skupaj v

Razgled s Škrlatice na predgorje (Špik — Ponice)

Fot. dr. Stanko Tominšek

en grob, pokrili z deskami in zagrebli. Sorodniki, ki so pogrebu prisostvovali, dele udeležnikom pogreba kuhanega ječmena in hruha. —

Prvi jesenski dnevi so bili prekrasni. Srce mi je kar vriskalo, ko sem gledal na gorske velikane. Zrak je bil čist ko ribje oko, bolezni tu sploh ne poznajo; v luninih nočeh se je odbijala svetloba na velikanski površini Ohridskega jezera.

Ko se nekega jutra umivam pri vaškem vodnjaku, mi javi telefonist, da je po došli depeši orožna vaja končana. Kmalu sem pospravil svojo borno garderobo ter se poslovil od svojih vojakov. Bogme, radi smo se imeli in marsikomu je pri slovesu zaiskrilo oko! Še srčnejše pa je bilo slovo od lepe gorske narave, ki mi je trdno ostala v spominu.

Mahal sem jo kar sam 5 ur daleč v Strugo in nadalje 3 ure v Ohrid, kjer sem dobil dokumente pri pukovski komandi. Ko stopim v hotel „Veliko Srbijo“, zagledam v hotelski sobi velikanski kovček prijatelja Šmida.

Kjer je bil kovček, tam je bil tudi Šmid, zdaj z imenitno zaraslo brado... Tu je bil tudi prijatelj Gologranc. Ej, lepo in hitro smo se vrnili, in potem smo si ogledali našo prestolnico, a zdaj sanjamo o težkih — lepih časih tam doli v deželi resne, žive romantike. Naša domovina je tudi tam!

Kotiček.

Montanus:

Skala.

Ob odkritju spominske plošče¹
Joži Turku, ponesrečenemu v
novembru 1922 na Grintavcu.

Grintavčeva piramida se je ostro rezala v bledosinje popoldansko nebo, ki ni imelo več onega toplega diha kakor zjutraj, ko smo potovali skozi Kokrsko dolino. Takrat se nam je zdelo, da je ta globoki gorski jarek svetla, šumna reka, po kateri se peneč valijo solnčni žarki. Nad nami pa se je kakor zastor iz težke, blesteče svile razpenjal nebesni obok, ves nasičen s sinjino. Sedaj pa, ko smo korak za korakom stopali kvišku po ostrem produ in se ozirali na vrh, odkoder je bela in brezbesedna strmela na nas samozavestna skala, smo čutili v bledoti neba tiho žalost. Mogoče zato, ker smo nosili žalost s seboj; tudi v skalah je bilo doseglo malo življenje svoj največji razmah; tu med gorskimi snegovi pa je tudi ugasnilo, kakor ugaša življenje pravega mornarja le sredi razburkanih valov.

Tisti, ki je stopal pred menoj, je nosil v nahrbtniku težko spominsko ploščo iz črnega granita. Desni njen vogal se je razgalil, na njegovi gladini so se lomili solnčni žarki. Čisto na robu je bilo vsekano z zlatimi črkami: „Žalujoča rodbina“. Ko sem

¹ Spominska plošča ponesrečencu (gl. Pl. Vestn. t. l., str. 43) se je odkrila dne 9. sept. t. l. Plošča je pritrjena na skali, kjer se je pripetila nezgoda, in se nahaja na dobro vidnem mestu malo stran od gorske poti, ki vodi na vrh Grintavca. — Uredn.

gledal na upognjeni hrbet tovariša, sem se zavedal, da nosi ogromno težo, težki črni kamen, ki ga je smrt zavalila na srca žalujoče rodbine. Ta kamen smo nesli v gore, visoko gori v večni molk sivih pečin, v nemo strmenje razdrapanih čeri. Hoteli smo vkovati ta črni, gladki granit v tisto opolzko skalo, ki je bila Joži pot v skrivnostno zagrobnost. Hoteli smo presaditi bridkost ljubečih src, ki so ostala v dolini, gori na brezčutno pečino; gladki, črni granit z zlatim napisom bodi odkupnina za srčne rane, ki jih je bila skala zasekala nam malim ljudem, živečim v dolini. Šli smo navzgor po kozjih stezicah čez plazove in stene. Semtertja smo srečavali koščke črne prsti, nagosto porasle z bujnozeleno, mehko travico. Po kotičkih za skalami so skromno cvetele zadnje planinske rožice, tudi redke pozabljene planike, majhne in umazane. To je Tvoj vrtič, Joža . . .

Korakali smo drug za drugim, redkobesedni. Krog in krog tišina, nad nami pa brezoblačni obok, kjer bi si želeli videti orla, da bi risal po sinjem prostoru svoje mirne, prostrane kroge, svedok življenja! Ni ga bilo.

Ustavili smo se pred skalo, ki je dihnila hlad v naša vroča lica. Kipela je k nebu siva in gladka. Pritisnil sem nanjo potno dlan. Skala — trda in mrzla, položili smo ploščo k njenim nogam. V večernem polmraku je oživiljal tišino le ostri piš mrzlega vetra, ki je v mogočnem nevzdržnem slapu lil čez greben v dolino. Zeblo nas je. Na nebu so se prižigale v neskončni daljavi prve zvezde. Nekdo je rekel: „Tam na vzhodu, kjer gori tistale zvezda, mora biti Japonija. Tam cveto hrizanteme, se strese zemlja in vstajajo iz morja ognjeniki“. „In umirajo tisoči, pa ne vedo zakaj“, je dodal drugi. Mrak je postajal bolj in bolj gost in hladen. „Treba bo v koč“, se je oglasil nekdo. Pogledal sem po tovariših. Lica so v mraku postala brezbarvna, samo oči so gorele pod obrvmi. Stali smo, ne vede zakaj, in strmeli v dolino pod seboj, kjer so se mešale črne struje noči in kipele vedno višje kakor valovi ob času povodnji. „Glej, kako se reži!“ je rekel tisti, ki je stal poleg mene, in mi je sunkoma položil roko na ramo. Vsi smo se obrnili proti njemu in s pogledom sledili njegovi iztegnjeni roki. In res, bila je v tisti smeri čudna pečina. Njeni obrisi so nalikovali režečemu se obrazu peruanskega malika z okroglo glavo, ostudnimi ribjimi usti, nizkim čelom in mefistovskimi obrvmi. „Treba bo v koč“, se je zopet oglasil nekdo. Toda v njegovem glasu je trepetala sedaj nota energije in obenem tajnega trepeta. Pustili smo ploščo in orodje pod skalo in odšli po produ navzdol v gosto temo. Šli smo tesno skupaj; ko sem se ozrl na režeči se profil nad nami, sem spoznal, da smo čreda in da se nam pečina ne posmehuje zastoj!

Drugo jutro smo zopet prišli k skali. Ko smo se ji bližali, je naenkrat razpahnila belkasti ovoj megle, ki si ga je bila nadela ponoči, in zagledali smo njeno izbočeno, izživajočo grud, ki je bila kakor grud bokserja, pričakujočega silnih udarcev nasprotnika. Zazvenela so naša kladiva in dleta. Dolbli smo in v naših udarcih je bila slast maščevanja.

Zasijalo je solnce. Megle so se stajale in nad nami se je zasmejala temnosinje, dobro, prijateljsko nebo. Iskali smo v čereh režečega se peruanskega malika, pa ga ni bilo več. Na duši nam je bilo veselo. Povsod solnčna toplota. Čutili smo jo na rokah, na obrazih in v srcih. Celo skala je bila videti dobra in prijazna. Bila je tako bela v solnčni sijajini, da se je zdelo, kakor da bi žarela iz svoje notrajnosti. In črna plošča z zlatimi črkami ni bila več madež na njeni grudi, ampak črn diamant z zlatim odsevom. Čez prod na nasprotnem bregu so se pognale tri preplašene divje koze. Nekdo je zavriskal tako razposajeno in tako silno, da so se vse tri hkratu ustavile in nepremično zrle v nas. „Dobro jutro, kozice“, je zaklical vriskač. One pa so se vrgle v beg, da se je kadilo za njimi! Oj beli dan! Oj, življenje!

Konrad, Srečko, Korle, Vilko in Jožko gredo v dolino. V srcu nosijo podobe večera in noči ter podobe jutra in svetlega solnčnega dneva. Visoko gori sije skala, bela in nedolžna kakor ovca. Bela in nedolžna je, ker jo poljublja solnce in ker okoli nje cveto rožice in zeleni travica. Ko pa pride zima in dolge noči, ko ne bo več solnca, ko bo zakovana v sneg in led, tedaj bo postala zla kakor volk in hijena. A črna plošča na njeni grudi ne bo molčala; klicala bo mimoidočemu planincu: „Brate, čuvaj se skale!“

Vodnik razkazuje novopečenemu miliarderju vrhove Bernskih Alp v Švici. „Tale vrh, znana razgledna točka, kamor pelje gorska železnica, je Pilatus, in oni-le...“ „Že vem“, ga prekine turist, „oni je Pontius“.

Društvene vesti.

Posavske podružnice SPD — občni zbor. Vršil se je, mnogobrojno obiskan, v Sevnici 28. oktobra t. l.

Predsednik Ljudevit Stiasny iz Krškega je poročal o delovanju v pretečenem društvenem letu. Z raznimi popravili se je naša kočja na Lisci spravila v tako dober stan, da bo tudi v zimskih mescih pripravna za prenočevanje. — Markirala se je pot iz Brega na Lisco in postavile so se 3 napisne table. — Nanovo se je zaznamovala pot na Stojdrago. — Še v tej jeseni se bodo preznemenovala vsa pota na Kum in postavile se bodo še nekatere napisne table.

Do 21. X. 1923 se je v koči na Lisci vpisalo v spominsko knjigo 618 planincev, Spominska knjiga na Kumu je vsa v neredu; i tu kakor za Lisco bo treba nove.

Iz blagajn. poročila je bilo razvidno, da je naša podružnica imela v preteklem letu dohodkov 3.459:05 Din, stroškov 2.879:35 Din, preostanek znaša torej 579:70 Din. Blagajniško knjigo sta našla v najlepšem redu pregledovalca računov gg. Rudolf Starkl iz Brežic in Alojzij Kurent iz Leskovca. Občni zbor je vzel uspešno in neumorno delovanje blagajnika Antona Doklerja s splošnim odobravanjem na znanje.

Nato so se izvolili z vzklikom v novi odbor: Ljudevit Stiasny iz Krškega, predsednik; Anton Dokler iz Sevnice, blagajnik; Justina Dokler iz Boštanja, tajnica; Rihard Engelsberger iz Krškega in Rudolf Starkl iz Brežic, odbornika; za zaupnike naše podružnice pa: Ivan Janežič za Bizeljsko, Marija Globočnik za Boštanj, Hilda Verbič za Brežice, Ivan Zupan za Dobovo, Vika Svetek za Leskovec, Marica Strauss za Rajhenburg in Avgusta Kolnik za Radeče.

V kratkih potezah je potem predsednik naznačil program društvenega delovanja v prihodnjem društvenem letu.

Po zaključku občnega zbora je opisal predsednik svoje potovanje na Veliki Klek. Predavanje je pojasnjevalo 24 lepih skioptičnih slik. Zborovalci so se zahvalili predavatelju z glasnim odobravanjem.

Da se je razvila nato izborna zabava, se moramo v prvi vrsti zahvaliti izbornemu petju. Zapeli so pevci kaj dobro mnogo planinskih in drugih pesmi; a tudi mešani zbori so prišli do veljave.

Slovenjebistriške podružnice SPD občni zbor za leto 1922 se je vršil dne 8./6. 1923 v čitalnici v Sloven. Bistrici pod vodstvom podnačelnika Karola Tomšiča. Načelnik Štefan Vodušek in tajnik Feliks Lorber sta med letom odstopila; tajniško

poročilo je podal podnačelnik. Dasi je bila podružnica šele 24./6. 1922 ustanovljena, je vendar število članov do konca l. 1922 naraslo na 64, med temi en ustanovnik, kar znači, da so se tudi slovenjebistriški krogi začeli zanimati za planinstvo. Odborovih sej je bilo 5.

Podružnica je poskrbela 3 orientacijske table: eno iz pločevine za ture k Arehu, k Mariborski koči in na Klopni vrh; pritrčila se je na gasilnem domu v Slov. Bistrici, dve pa 5 minut izven Šmartnega na P. na točki, kjer se odcepi pot na Veliki vrh od poti k Arehu (Žigart). — Nanovo je bila zaznamovana pot Slov. Bistrica — Šmartno na P. Obnovile so se sledeče markacije: Šmartno — Žigart — Areh, Šmartno — Mom — Areh, Šmartno — Mariborska koča. — Glasom blagajnikovega poročila je bilo dohodkov K 2.487,94, izdatkov pa K 558, torej prebitka K 1949,94. Poročila so bila odobrena.

Volitve: načelnikom je z vzklikom izvoljen Štefan Vodošek, sodnik, tajnikom Pavel Bremec, bančni dirigent, revizorjem pa dr. Boštjan Schaubach, odvetnik, vsi v Slov. Bistrici.

Po izčrpanem dnevnem redu očrta načelnik naloge, ki jih mora podružnica še v tem letu izvršiti, ter prosi, da ga člani, predvsem odborniki, po svojih močeh podpirajo pri društvenem delu.

Opomba. Poročilo se je vsled preselitve tajnika in daljše odsotnosti načelnika zakasnilo.

Najdene stvari. Našli so se pri Triglavskih jezerih 3 robci; po nje se je oglašati pri tvrdki Korenčan, Ljubljana, Mestni trg. — V Staničevi koči sta se našli pred 2 letoma in letos 2 broši. Dobita se pri oskrbnici Anici Hodnik, Srednja vas pri Bohinju.

Obzor.

Hrvatsko planinarsko društvo na Pohorju. Dne 31. okt. sem pričakoval z dvema tovarišema napovedanih 12 turistov iz Zagreba, Ko vlak prisopiha, izstopijo pod vodstvom g. ravnatelja Pasarića in na moje vprašanje „Koliko?“ dobim odgovor „19; a drugi pridejo drugi dan.“ Hitro smo se seznanili, nakar smo jih popeljali na prenočišča, ki so povzročila, dasi je bilo vse pravilno naročeno, vsled neke nezgode mnogo skrbi. Vseeno smo spravili srečno vse pod streho, pa le po turistovsko; udeleženci mi naj oprostijo. Prihodnje jutro, na dan Vseh Svetih, sem hodil že pred 4. uro po mestu, da zbudim mile nam goste; ob pol 5. smo v kolodvorski restavraciji sedeli vsi pri zajutrkju. Z jutranjim vlakom so dospeli še trije, tako da jih je bilo 22, med njimi osem dam, a iz Maribora štirje turisti. V posebnem vozu smo se odpeljali v Ruše, kjer nas je pričakoval nač. Podravske podr. g. Davorin Lesjak, ki je prevzel nato vodstvo izleta k Ruški koči. Med potom smo imeli z Apnice krasen pogled na megleno morje. Pri koči smo se malo okrepčali, nakar je g. Lesjak došle goste pozdravil in izrekel željo, da jih vidimo še večkrat na našem zelenem Pohorju. Zahvalil se mu je v ognjevitih besedah g. ravn. Pasarić. Na razgledišču jim je g. Lesjak razkazal vso okolico in po povratku vse tri stavbe. Po deseti uri sem popeljal izletnike k Mariborski koči, kjer so obedovali. Tu se je zbralo tudi nekaj turistov iz Maribora. Po obedu je pozdravil goste blagajnik Marib. podružnice, g. dr. Makso Šnuderl, odgovoril mu je g. ravn. Pasarić. — Po povratku v Maribor se je zopet posrečilo poskrbeti gostom poseben voz in po najpristržnejšem slovesu so se odpeljali proti

domu, obljubljač, da nas po možnosti obiščejo večkrat. Upam, da niso sestre in bratje iz Hrvatske odnesli slabih vtisov domov, ter jim kličem: „Na skorajšnje svidenje!“

B. Rotter.

Emanuel Kusý - Dubrav (Gl. Plan. Vestn. 1922, str. 190), ki se je jeseni 1922 v Vratih ponesrečil, ni bil, kakor se je domnevalo, na vrhu Triglava in ni šel čez Prag, ampak je — tako vse kaže — pod Pragom zavl na desno po potu, ki pelje pod Triglavsko steno proti Luknji in od tam na Bambergovo pot. Našla se je namreč njegova pelerina na Bambergovi poti, dve uri višje od Luknje, na grebenu proti Triglavu. Vodnik Košir iz Mojstrane je namreč vodil meseca avgusta Čeha Stibelna iz Prage po tej poti na Triglav. Po grebenu prideta do kamina, ki je visok 6 metrov in ima le tri kline: spodaj, v sredi in na vrhu. Na srednjem klinu je visela Kusý-jeva pelerina! Misliti si moramo, da je nesrečnemu mladeniču pri zgornjem klinu spodrsnilo, pri padcu se je; pelerina nataknila na srednji klin in je tam ostala, a Emanuel Kusý, prejkone od padca omoten, popusti pelerino in gre doli na desno, namesto na levo. Saj je bil sneg in megla, markacija se ni videla, desna stran pa je tu izprva bolj zložna ko leva. Toda spodaj je navpična stena, po kateri ni mogel dalje.

Vodnik Košir je prinesel pelerino v Mojstrano in jo je izročil očetu, ki je ravno tedaj prišel iz Prage v Mojstrano, da gre v Vrata pogledat kraj nesreče. Dobil je oče s pelerino tudi ščipalnik in druge malenkosti svojega sina.

Na kraj nesreče je oče sedaj dal postaviti kamenito spominsko ploščo, z napisom: „V spomin Emanuel Kusý - Dúbrav - † 18./9. 1923.“ „Fata viam inveniunt.“

J. Aljaž.

Alois Jirásek. Filozofska historija. Preveo Jindra Prochazka. Zagreb, 1921. Središnjica Češko-jugoslavenske naklade J. Herejk.

Dasi naš Vestnik nima namena biti literarno-kritičen list, izvzemši slovstvene prikazni s svojega ožjega polja, se ta knjiga vendar omenja, ker nam je bila poslana izrecno v poročilo. — Plodoviti češki pisatelj Jirásek je znan tudi v naših krogih malo znana pa je živahna, navdušena in ljubka njegova povest „Filozofska historija“, ki jo je nam predložil v hrvatskem prevodu Jindra Prochazka. Ne sme se namreč misliti pri tem naslovu na kako modroslovno razpravljanje ali na kak modroslovni sestav, ampak „filozofi“, ki v povesti nastopajo, so dijaki takozvane „filozofije“, to je tistih dveh (ali treh) razredov, s katerimi se je pred srednješolsko reformo leta 1849. nadaljevala tedaj šestrazredna gimnazija; bili so torej napol gimnazijci, napol visokošolci.

Pisatelj nas popelje v gimnazijo v Litomyšlu in v narodnostni pokret, ki se je vršil med „filozofi“ te gimnazije v burnih in budnih letih 1847 do 1849. Godilo se je vse tako, kakor pri nas v ožji domovini tedaj in še dalje pozneje, v dobi „kranjske šprah“, nemškutarstva in zlasti „lepe Rezi“ nemškute. S prijetnim zanosom čitamo o krepko se probujajoči narodni zavesti, in se nasmihamo okornemu pedantizmu in birokratstvu starejše generacije, ki pa je kaj hitro omladevala ali pa izginila s pozorišča. Do tragičnih zapletljev nas sicer Jirásek ne dovaja, borbe pa je v povesti dovolj, še več neprisiljenega humerja, ovitega po večini v nežnost, tako da polagamo knjigo z mirnim zadovoljstvom iz rok. — Knjigo priporočamo.

J. T.

Naše slike: Razgled s Škrlatice na predgorje (Špik-Ponice). Škrlatica je najvišja gora Julij. Alp za Triglavom. Njeno predgorje tvori znamenite, silno razkosane vrhove in grebene. Na tej sliki imamo pogled z vrha Škrlatice na tik pod njo ležečo Visoko Pònico in Malo Pònico, na ostri prelaz pod Lipnico, Lipnico (2418 m) in potem na temni, proti Martuljku odsekani Špik (2472 m). V ozadju so Karavanke in Dobrač

Pisarna Osrednjega odbora SPD v Ljubljani sporoča vsem članom in družnicam:

V zalogi se nahajajo še:

1. Planinski znaki à Din 25'—.
2. 3 serije po 10 komadov najlepših fotografičnih kart à Din 25'— in sicer: Julijske Alpe, Karavanke in Kamniške planine.
3. Planinski album à Din 120'—, po pošti Din 130'—.
4. Razne planinske panorame in razglednice.
5. Knafelčev zemljevid Triglavskega pogorja à Din 5'—.
6. Male špecijalke v velikosti 2 dopisnic za Triglavsko pogorje à Din 5'—.
7. Stare letnike Planinskega Vestnika ter posamezne številke raznih letnikov.
8. Izkaznice za sliko à Din 5'—.
9. Tujske knjige za kože in male knjige za gorske vrhove.

Nadalje opozarjamo zaostale člane in naročnike, da čimprej poravnajo članarino in naročnino za leto 1923.

POZIV. Cenjene naročnike, ki so dobili 3. ali 4. številko šele naknadno, prosimo, da blagovolijo pregledati te dve številki; štev. 3 je namreč pomotoma natisnjena na štev. 4., tako da imajo vsi oni cenjeni naročniki, ki so dobili štev. štiri naknadno, po dve tretji številki, a manjka jim četrte številke. Blagovolijo naj nam vrniti odvišno tretjo, zato dobe četrto.

V interesu vsakega naročnika je, da ima popolen letnik Plan. Vestnika; zato naj pregleda vsak vsaj letošnji letnik, če ima mogoče dve enaki številki — n. pr. tretjo — pošlje naj jo v Osrednjo pisarno SPD, da dobi zato ono, ki mu manjka. Izmena je sedaj še mogoče, ker imamo še nekaj številke na razpolago; vsak naj to takoj izvrši, ker se še vedno oglašajo novi naročniki.

VSE cenjene člane in naročnike naprošamo, da pridno pridobivajo novih naročnikov, vsak vsaj po enega; v letu 1924 bomo Vestnik znatno razširili in ga opremili z najlepšimi slikami iz naših gora.

Osrednji odbor S. P. D.

Vsebina: Vladimir Topolovec: Povprek po Kamniških planinah (str. 185); — Dr. Milko Hrašovec: Iz Celja v jugovzhodne Albanske Alpe (str. 192); — Kotiček: Skala (str. 194). — Društvene vesti: Posavske podružnice SPD — občni zbor. Slovenjebistriške podružnice SPD občni zbor (str. 196). — Najdene stvari (str. 197). — Obzor; Hrvatsko, planinarsko društvo na Pohorju (str. 197). Emanuel Kusy-Dubrav. — Jirásek, „Filozofska historija“ (str. 198). — Naše slike: Razgled s Škrlatice na predgorje (Špik-Ponice) (str. 198). —

Urednik **dr. Josip Tomiňšek** v Mariboru. — Izdaja in zalaga Slovensko Planinsko Društvo v Ljubljani (Osrednji odbor). — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.

Poziv naročnikom in sodelavcem „Planinskega Vestnika“.

Z veseljem opazamo, da so v zadnjem času pričeli naši vrtni planinci zelo prično segati po glavnem glasilu slovenskega planinstva, Planinskem Vestniku, ki je ravno kar srečno dokončal svoj tretji letnik v naši lastni jugoslovanski državi.

Osrednji odbor SPD deluje marljivo na spopolnitvi Planinskega Vestnika. V letu 1923 mu je dodal 12 prelepih planinskih slik iz okolice Uršiča in je povečal obseg 11 in 12 številke za pol pole. Nadalje je sklenil Osrednji odbor, da bo v letu 1924 priobčil 13 zelo lepih planinskih posnetkov od priznanih fotografoturistov ter da poveča obseg Planinskega Vestnika statno za pol pole. Tako bo Planinski Vestnik imel več prostora za naše marjive sodelavce — planince in domovino ljube, ki hočejo v prozi ali vezani besedi pričati o prelepih krasoti Jugoslovanskih gorá pa tudi o lepoti, potrebi in koristi turisticke sploš. Zato pozivamo vse, ki ljubijo naše gore in našo drago domovino, da se i sami naroče na Planinski Vestnik, ter da nabirajo nove naročnike in s tem pomagajo širiti ljubezno do planinstva in do naše ljube domovine.

Vestnik izide 12 krat na leto in stane za leto 1924 samo Din 40.— za tuzemstvo; za inozemstvo Din 50.—. Naročnina naj se po položnici poravna takoj.

*Uprava „Planinskega Vestnika“
in Osrednji odbor SPD.*

I. Hrvatska štedionica

v Ljubljani Sv. Petra cesta št. 2.

Telefon št. 11. — Brz. naslov: Praštediona, Ljubljana.

Izvršuje vse bančne
posle najkulantneje.

Sprejema vloge na
knjižice in tekoči
račun proti ugod-
nemu obrestovanju.

Kupuje in prodaja
vse vrste vrednost-
nih papirjev, valute
:-: in devize. -: